

Bliver forelagt Rigsdagen til Vedtagelse. Men naar skeer det? Vi have Røsteparagraper i Grundloven, som endnu ikke ere opfyldte. Det er altsaa umuligt for os at bedømme, hvorledes det vil gaae med en Lønningslov, som skal afløse den nuværende Maade at oppebære Indtagterne paa for disse Embedsmænd, og hvad er da naturligere, end at man gaaer til Rigsdagen og faaer bevilget de Beløb, som findes nødvendige, indtil en saadan Lønningslov kan komme ud. Jeg vil spørge, om der er nogen Grund for nogen af de Regjeringer, vi have haft her i Landet, til at betvivle, at Folkethinget med Redebonhed vil yde sin Understøttelse til ethvert fornuftigt Lønningsforslag, som maatte komme fra Regjeringen; jeg paa- staaer, at Folkethinget bestandig har været generøs imødekommende og forstandig liberal i Bevillingen af alle de Lønninger til Embedsmænd og alle de Udgifter i den Retning, som Regjeringen har forlangt. Folkethinget har i flere Aar vedtaget en meget liberal Dyrtdslov, og der er altsaa ikke nogen Grund til at nære Frygt fra Regjeringens Side for, at man ikke her vilde indrømme passende og ordentlige Lønninger, indtil den ved en Lønningslov kunde faae Forholdet endelig ordnet. Jeg forstaaer heller ikke, at den ærede Justitsminister har kunnet gaae i den Fælde, som er lagt for ham inde i Landstinget ved dette Forslag; han stod heldig ved at have erkjendt Rigtigheden af sin Forgængers Forslag til den paatænkte Forandring, men han staaer uheldig i dette Dieblis, idet han vil forbeholde sig en ubetinget Myndighed til at fastsætte Lønningen for de Embeder, der blive ledige, fordi jeg vedblivende har den Tro, at det vil være umuligt for Regjeringen at blive fri for at faae Bevillingen igjennem Finantsloven.

Jeg mag tilstaae, at da den høiagtede Justitsminister begyndte sit Foredrag og mindede om, at stærke Ord ikke vare Grunden, havde

jeg ventet, at han vilde komme med gyldige Grunde for Forslaget, men de udebleve; derimod kan jeg ikke nægte, at jeg hørte „stærke Ord“ af den ærede Minister, men de vare nærmest foranledigede ved den Regning paa 42 Rd., som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde præfenteret ham til Underretning; det skulde jeg imidlertid ikke regne den ærede Minister videre til Last, naar jeg blot havde faaet gode Grunde for at gaae ind paa Forslaget, som indeholder, om end ikke i Ord, saa dog paa den Maade, hvorpaa det er fremkommet, en saa væsentlig Forandring, at Folkethinget vist næppe kan lade sig den gefalle. Den ærede Minister bemærkede, at Folkethinget ikke kunde indrømmes den Overvægt, som Folkethinget vilde faae paa Fastsættelsen af Lønningerne efter Bestemmelsen, som den her var vedtagen; han protesterede endog derimod; ja dersom Folkethinget virkelig paa en skadelig og uforsvarlig Maade skulde ville benytte sin Overvægt, saa er der jo adskillige Udveie for Regjeringen, hvorved den kan raade Bod derpaa; er man misfor- nøiet med vort Arbeide, saa er der for det Første den Udvei, at Landstinget kan hjælpe Regjeringen med at sætte Lønningerne høiere, og hjælper det ikke, har Regjeringen det jo dernæst i sin Magt, at sende Thinget hjem og bede Vælgerne at sende bedre og kyndigere Folk ind i Folkethinget. Jeg troer saaledes, at man ikke kan lægge nogen Vægt paa den Frygt, som der maatte være for, at Folkethinget vilde misbruge sin Overvægt, og jeg gjentager, at der ikke er foregaaet Noget, som kan berettigge til at nære en saadan Frygt. Det er mig ikke særlig magtpaaliggende, hvilket af de to Forslag der her bliver vedtaget, jeg vil haabe, at den Strid, der er begyndt af saa smaa Aarsager ikke skal føre til store Resultater, men at Landstinget vil finde, at vi ikke kunne antage det, som de have sendt os, for gode Varer.